

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **B. D.**, narozený X,
státní příslušník X,
naposledy pobytem v Pobytovém středisku Havířov, Na Kopci 5,
Havířov – Dolní Suchá,
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-3936-5/ČJ-2020-930310-V237 ze dne
20. 2. 2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Dne 18. 12. 2019 hlídka německé Spolkové policie objevila žalobce v prostoru

domíchávače betonu (automixu) při kontrole na parkovišti Wittschauer na příjezdu z ČR. Protože nebyl oprávněn k pobytu na území Německa, předala jej Policii České republiky. Dne 23. 12. 2019 pak Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodlo o udělení správního vyhoštění žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce jednoho roku s dobou vycestování do 15 dnů.

2. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal s tím, že vyhoštění i jeho doba jsou nepřiměřené jeho individuální situaci. Žalobce se obává se o svůj život, neboť mu bylo vyhrožováno jeho věřiteli. Báť se, že bude pronásledován a ohrožen na životě. Správní orgán prvního stupně dle žalobce nedostatečně zjistil stav věci, když se vůbec nezabýval uváděnou hrozbou. Žalovaná následně rozhodnutí krajského ředitelství policie částečně změnila a ve zbytku jej potvrdila.
3. Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou. V ní namítl, že žalovaná nesprávně zvážila přípustnost vyhoštění žalobce, a že nesprávně akceptovala postup krajského ředitelství policie, které si nevyžádalo závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce do vlasti. Správní orgány proto nedostatečně zjistily skutkový stav. Žalobce jednoznačně uvedl obavu o svůj život z důvodu ohrožení soukromými osobami, současně uvedl obavu ze současné situace v X, kde probíhají neustálé nepokoje a násilné demonstrace. Vzhledem k uvedenému měly správní orgány zvážit realizovatelnost vyhoštění, a za tímto účelem si vyžádat odpovídající závazné stanovisko. Protože tak neučinily, je rozhodnutí žalované v rozporu se zákonem.
4. Žalovaná k žalobě uvedla, že není důvodná. V řízení před správními orgány obou stupňů bylo řádně a v souladu se zákonem vyhodnoceno, že uváděné hrozby nelze pro jejich charakter podřadit pod pojem „skutečné nebezpečí“ ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Za těchto okolností měla žalovaná za to, že žalobce pochází z bezpečné země původu a žádné skutečné nebezpečí mu nehrozí. Námitky žalobce tak shledala nedůvodnými, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
5. Žaloba není důvodná.
6. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); *to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
7. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců platí, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam *hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.* Touto úmluvou zákonodárce zřejmě míní mezinárodní smlouvu pojmenovanou v jejích autentických jazykových verzích i českém překladu publikovaném pod č. 209/1992 Sb. jako *Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod* (označení „Evropská úmluva“ je pouhá zkratka). Podle čl. 3 této úmluvy nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
8. Policie tedy není povinna si v rámci rozhodování o správním vyhoštění vyžádat závazné

stanovisko ministerstva k možnosti vycestování cizince, pokud jsou zároveň splněny dvě podmínky: (1) cizinec pochází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou, a (2) cizinec neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.

9. Podle § 2 bodu 23 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje X za bezpečnou zemi původu. První ze dvou podmínek byla naplněna. To žalobce ani nezpochybnil.
10. Sporným tedy mezi žalobcem a žalovanou je, zda skutečnosti, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení, svědčily o možném skutečném nebezpečí, které by mu po návratu do X hrozilo. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 19. 12. 2019 žalobce vypověděl, že z X vycestoval do X, kde pracoval tři roky, a poté, co byly na X uvaleny ekonomické sankce od X, tak už tam nemohl pracovat. Poté se chtěl dostat do Evropy. Dále žalobce uvedl, že cílem jeho cesty byla Francie nebo Itálie, kde má vzdálené příbuzné a mohl by tam začít nový život. Na otázku, zda ví, že pobývá v České republice a Evropské unii neoprávněně, žalobce odpověděl, že to ví, že nepřijel dělat problémy, ale pracovat a normálně žít. Dále žalobce uvedl, že do X se vrátit nechce, protože tam velmi špatné ekonomické podmínky, ale vrátit se tam může (str. 3–4 protokolu na str. 57–58 správního spisu). Po seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce uvedl, že nemá žádné další návrhy ani důkazy (str. 81 správního spisu).
11. Z výše shrnutého je patrné, že žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně neuvedl žádné obavy z možného mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ačkoliv na to byl výslovně dotázán. Naopak uvedl, že do své vlasti se vrátit může, ale nechce z důvodu ekonomické situace. Poprvé tedy jakoukoliv obavu z možného vyhrožování soukromými osobami uvedl až v doplnění odvolání, přičemž je zcela zřejmé, že skutečnosti uváděné v odvolání (výhrůžky smrtí) musely být žalobci známy již v průběhu výsledku pro potřeby prvoinstančního orgánu.
12. Žalovaný se tvrzením žalobce podrobně zabýval na straně 6–7 napadeného rozhodnutí a žalobci neuvěřil ze srozumitelných, logických a na věc přílehlavých důvodů: žalobce svá tvrzení bez vysvětlení zásadně změnil (ve svůj prospěch) až po poskytnutí právního poradenství, resp. v rámci svého odvolání, které mu jako úkon právní služby sepsala třetí, neznámá osoba.¹ Taková změna azylového příběhu (spíše rozvzpomenutí na něj) se s ohledem na okolnosti a původní tvrzení žalobce jeví jako účelová k odvrácení hrozícího vyhoštění. Žalovaný tedy nepochybil, pokud shledal, že takové tvrzení nemůže s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců obstát, neboť žalobce dostatečně netvrdil ani neprokázal, že by existovala důvodná obava, že by mohl být v X mučen, či vystaven nelidskému či ponižujícímu chování.
13. Nad rámec uvedeného pak lze jen stručně uvést, že usmrcení ze strany soukromých osob nemůže být bez dalšího mučením, krutým nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestem. Nespadá tudíž do rozsahu čl. 3 Evropské úmluvy. S ohledem na (chybějící) skutkové okolnosti případu se však soud nemusel zabývat tím, zda zúžení překážek

¹ K výhradám uvedeným v odst. 16 rozsudku NSS č. j. 6 As 18/2020-26 ze dne 26. 2. 2020 krajský soud podotýká, že odvolání na č. l. 93–97 správního spisu úpravou odpovídá řadě podání známých soudu z úřední činnosti v jiných soudních věcech, zjevně je nepsal žalobce, který česky nerozumí (srov. č. l. 56 *verte* správního spisu), a zjevně je nepsala ani úřední osoba v rámci výkonu své pravomoci. Jde tedy nepochybně o listinu sepsanou třetí osobou (tj. osobou vně relevantního procesněprávního vztahu), která není krajskému soudu známa (podle jazykového úzu tedy *osoba neznámá*, jakkoliv jde o neznámost pouze subjektivní).

vycestování jen na čl. 3 Evropské úmluvy je v souladu s ústavním či mezinárodním právem (obdobně rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 24/2020-36 ze dne 21. 2. 2020).

14. Protože žalobce ve správním řízení neuvedl uvěřitelná tvrzení o skutečnostech, které by vedly k důvodné obavě podle § 179 o pobytu cizinců, nemuseli správní orgán prvního stupně ani žalovaný opatřovat závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce.
15. K dalším námitkám žalobce o situaci v X může soud jen konstatovat, že se jedná o pouhé rozhojňování odvolacích námitek o další a další skutková tvrzení, která mají vyvrátit domněnku bezpečnosti X. Stále se však vztahují k původnímu, podle okolností případu nedůvěryhodnému tvrzení o nebezpečí ze strany soukromých osob. Nejsou tedy vůbec významná, nehledě na to, že je žalobce mohl a měl uvádět již ve správním řízení (soudní řízení správní je stále zásadně řízení přezkumné, jakkoliv může mít podle okolností i nalézací prvky kvůli působení unijního práva).
16. Odkaz na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nemá oporu v jakékoliv argumentaci žalobce, který ani netvrdil, že by splňoval definici uprchlíka ve smyslu čl. I. A úmluvy, nebo čl. I protokolu k této úmluvě (oboje publ. pod č. 208/1993 Sb.). Stejně tak nemá oporu v argumentaci ani odkaz na čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, neboť předmětem nynějšího přezkumu není rozhodnutí o zajištění, ale rozhodnutí o vyhoštění. Jak označení tohoto rozhodnutí již naznačuje, proveditelnost vyhoštění zvažena byla.
17. Rozhodnutí žalované tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a její právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
18. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu za doplnění žaloby jako písemného podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a za jeden s tím související režijní paušál po 300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. června 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce